

ບົດຮຽນທີ 10 ສຳລັບສະບາໂຕທີ 7 ມີນາ, 2026
ຄົບບໍລິບູນໃນພຣະຄຣິດ

“ເຫດສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດກ່າວໂທດພວກເຈົ້າໃນເລື່ອງການກິນການດື່ມ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສຳຄັນທາງສາສະໜາ ຫລືໃນເລື່ອງສະຫລອງວັນເດືອນອອກໃໝ່ ຫລືໃນເລື່ອງວັນສະບາໂຕ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງເຫດການໃນອະນາຄົດ ແຕ່ຕົວຈິງນັ້ນແມ່ນພຣະຄຣິດ” ກລຊ 2:16, 17

ປະໂຫຍດຂອງຄວາມເຊື່ອ

- ແຕ່ປັນຍານັ້ນຈະຊອກຫາໄດ້ຢູ່ໃສ? ຢູ່ທີ່ໃດພວກເຮົາຈະຮຽນເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້? (ໂຢບ 28:12)
- ຊຶ່ງສັບສົມບັດແຫ່ງສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທັງໝົດຊົງບັງຊ້ອນໄວ້ໃນພຣະງ (ກລຊ 2:3)

ການປອບໂຍນ, ການສັນຮະເສີນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບ

“ເພາະເຖິງແມ່ນຕົວຂອງເຮົາບໍ່ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ ແຕ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາກໍ່ຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ໄດ້ເຫັນພວກເຈົ້າພາກັນຢູ່ຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ເຫັນຄວາມເຊື່ອອັນໝັ້ນຄົງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍໃນພຣະຄຣິດ.” (ກລຊ 2:5)

ເຖິງວ່າ ອຈ.ໂປໂລ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກຄຣິດຕະຈັກລາວດີເກອາ ທີ່ເມືອງໂກໂລຊາຍເປັນການສ່ວນໂຕ, ແຕ່ເພິ່ນກໍ່ຮູ້ວ່າຄຣິດຕະຈັກນັ້ນກຳລັງຖືກຄຸກຄາມຢູ່ (ກລຊ. 2:1, 4) ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ເອງ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງພວກເຂົາດ້ວຍຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ 3 ປະການທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຮັບມືກັບອັນຕະລາຍນີ້ໄດ້ (ກລຊ. 2:2):

ຈຶ່ງຈະສັງເກດຮູ້ໄດ້ຂໍ້ລັບເລິກຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະຄຣິດ

- ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໝູນຈິດໃຈ, ຊູຈິດໃຈ
- ແລະ ຮວມກັນເປັນໜຶ່ງດຽວໃນຄວາມຮັກ, ຕິດສະໜິດໃນຄວາມຮັກ
- ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມີຊັບສົມບັດແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນ
-

ກ່ອນທີ່ຈະລະບຸເຖິງຄໍາສອນທີ່ທຽມເທັດນັ້ນ, ມີຄໍາຍ້ອງຍໍ 2 ຢ່າງສໍາລັບຊາວໂກໂລຊາຍ:
 ພວກເຂົາຢູ່ຢ່າງເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ; ແລະ ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ໝັ້ນຄົງ (ກລຊ. 2:5). ຄໍາວ່າ
 “ຮຽບຮ້ອຍ” ທີ່ ອ.ຈ.ໂປໂລ ໄດ້ກ່າວເຖິງນີ້ໝາຍເຖິງ: ລະບຽບວິໄນໃນການນະມັດສະການ ແລະ
 ໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຄຣິດຕະຈັກ, ຕ້ອງມີຜູ້ນຳ ແລະ ມີການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບ.
 ວຽກງານຕ່າງໆແລະສິ່ງອື່ນໆຕ້ອງດຳເນີນໄປດ້ວຍຄວາມເໝາະສົມ.
 ການເຮັດແບບນີ້ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ການປະກາດຂ່າວປະເສີດດີຂຶ້ນ ແລະ
 ຈະປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກຄວາມຜິດພາດບາງປະການ

ຍັງຮາກໃນພຣະຄຣິດ

“ຈົ່ງຍັງຮາກ ແລະ ກໍ່ຮ່າງສ້າງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນເທິງພຣະອົງ ແລະ ຈົ່ງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ
 ຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງສອນມາແລ້ວນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ຈິດໃຈເຕັມລົ້ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນ.” (ກລຊ
 2:7)

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດໂດຍການຍອມຮັບເອົາພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນການຍອມຮັບເອົາຫຼັກຄໍາສອນ
 (ກລຊ. 2:6). ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຫຼັກຄໍາສອນເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍ

ເພາະມັນຈະນຳພວກເຮົາໄປສູ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ການປະຕິບັດ. ອ.ຈ.ໂປໂລ

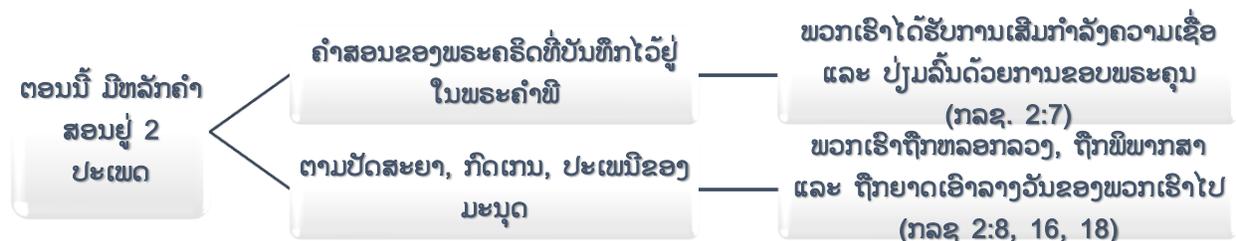
ໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງໜັກແໜ້ນເຖິງເລື່ອງການໃຊ້ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ

“ຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງສອນມາແລ້ວ” (ກລຊ. 2:7). ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຢ່າງໄປກັບພຣະເຢຊູ,

ພວກເຮົາກໍ່ຍັງຮາກລົງໃນພຣະອົງ. ພວກເຮົາເປັນຄືກັບ “ຕົ້ນໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປູກໄວ້,

ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງຮັບພຣະກຽດ” (ອຊຢ 61:3) . ພວກເຮົາແມ່ນ “ຕົ້ນໄມ້”

ທີ່ຍືດໝັ້ນໃນພຣະເຢຊູ ແລະ ຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ(ພສສ 1:3).

ກົດທີ່ຂຽນດ້ວຍລາຍມືໄດ້ຖືກຕືງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ

“ພຣະອົງໄດ້ລຶບລ້າງກົດບັນຍັດພ້ອມກົດລະບຽບຕ່າງໆ ທີ່ຜູກມັດຂັດຂວາງພວກເຮົາ ແລະ

ໄດ້ຍົກເລີກສິ່ງນັ້ນເສຍ ໂດຍຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” (ກລຊ 2:14)

ອັບຮາຮາມໄດ້ຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງລາວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຮັບພິທີຕັດ (ປຖມກ. 17:11). ພວກເຮົາຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຢຊູໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາ, ເຊິ່ງເປັນ “ການຮັບພິທີຕັດໃນພຣະຄຣິດ” (ກລຊ. 2:11–12).

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການຮັບພິທີຕັດບໍ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ເມື່ອຊື້ແຈງປະເດັນນີ້ແລ້ວ ອຈ.ໂປໂລ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກງານຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຫຍັງແດ່?

- ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ, ໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບ (ກລຊ. 2:13)
- ພຣະອົງໄດ້ຍົກເລີກກົດລະບຽບພິທີກຳຕ່າງໆທີ່ຂັດຂວາງພວກເຮົາຈາກການເຂົ້າຫາພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ພິທີຕັດ (Col. 2:14)
- ພຣະອົງຊົງມີໄຊເໜືອອຳນາດ, ເໜືອຜູ້ມີອຳນາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (ກລຊ. 2:15)

ອພຊ 2:14-15 ຊື້ແຈງວ່າ “ກົດລະບຽບ” ຫລືວ່າ “ຂໍ້ກຳນົດ” ທີ່ເປັນອຸປະສັກແກ່ພວກເຮົາທາງພິທີກຳ, ເຊິ່ງເປັນກຳແພງກັ້ນລະຫວ່າງຊາວຍິວ ແລະ ຄົນຕ່າງຊາດ.

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້,

ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກັງວົນກ່ຽວກັບກົດການປະຕິບັດທາງພິທີກຳຂອງພັນທະສັນຍາເດີມອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະພິທີກຳຕ່າງໆໄດ້ສຳເລັດສົມບູນ ແລະ ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ໃນພຣະຄຣິດ.

ແລ້ວ ພຣະບັນຍັດ 10 ປະການເດ? ພຣະອົງຊົງລຶບລ້າງເຊັ່ນດຽວກັນບໍ?

ອັບຮາຮາມໄດ້ຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງລາວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຮັບພິທີຕັດ (ປຖມກ. 17:11). ພວກເຮົາຍືນຍັນພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຢຊູໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາ, ເຊິ່ງເປັນ “ການຮັບພິທີຕັດໃນພຣະຄຣິດ” (ກລຊ. 2:11–12).

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການຮັບພິທີຕັດບໍ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ເມື່ອຊື້ແຈງປະເດັນນີ້ແລ້ວ ອຈ.ໂປໂລ ຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກງານຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງເຮັດຫຍັງແດ່?

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຄຳວ່າ ພິທີກຳ ແລະ ສິນລະທຳ ກ່ອນ:

ພິທີກຳ = ສຳເລັດທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດອີກຕໍ່ໄປ

ສິນລະທຳ = (ພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ) ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດເປັນນິຮັນ ບໍ່ໄດ້ຖືກຍົກເລີກ ເພາະບໍ່ແມ່ນພິທີກຳ.

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຍົກເລີກພຣະບັນຍັດ ພຣະອົງມາເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສົມບູນ, ສົມບູນໝາຍເຖິງຄົບຖ້ວນ (ເຊື່ອ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນສົມບູນ)

ສ່ວນພິທີຕັດນັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍທາງກາຍະພາບ, ເປັນພິທີກຳສະເພາະວັນໃດໜຶ່ງ, ເປັນເງົາທີ່ຊີ້ໄປທີ່ພຣະຄຣິດ ແລະ ສຳເລັດ ຈົບທີ່ພຣະຄຣິດ.

ບັນຫາທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອສັ່ນໄຫວ

ວັນບໍລິສຸດສັກສິດ, ວັນເດືອນອອກໃໝ່, ວັນສະບາໂຕ

“ເທດສະນັ້ນຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ ໃນເລື່ອງການກິນການດື່ມ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສຳຄັນທາງສາສະໜາ ຫລືໃນເລື່ອງງານສະຫລອງວັນເດືອນອອກໃໝ່ ຫລື ໃນເລື່ອງວັນສະບາໂຕ” (ກລຊ 2:16)

ນອກຈາກພິທີຕັດແລ້ວ, ຍັງມີປະເດັນອື່ນໆອີກ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາວຍິວແຕກຕ່າງຈາກຄົນຕ່າງຊາດເຊັ່ນ: ພິທີກຳທາງສາສະໜາ ແລະ ເທດສະການຕ່າງໆ.

ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ອະທິບາຍບົດບາດຂອງພິທີຕັດໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວ. ຕອນນີ້ ກັບການສະແດງອອກທີ່ວ່າ “ປ່ອຍ” ເພິ່ນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໝາຍຂອງການຍົກເລີກ “ກົດເກນທີ່ຂຽນດ້ວຍລາຍມື” (ກົດທາງພິທີກຳ): ການເຮັດຕາມພິທີກຳຕ່າງໆ ແລະ ຈັດເທດສະການຕ່າງໆນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ບັງຄັບໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ໃຫ້ພິທີຕ່າງໆຈົບລົງແລ້ວ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ (ມທ 27:51; ກລຊ 2:16).

ເບິ່ງຄືວ່າ ອຈ. ໂປໂລ ໄດ້ເອົາຂໍ້ພຣະຄຳຂອງທ່ານ ໂຮເສອາ ມາກ່າວ 2:11 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມມ່ວນຊື່ນທັງໝົດເຊັ່ນ: ບຸນປະຈຳເດືອນ, ປະຈຳອາທິດ ແລະ ການຊຸມນຸມໃນເທດສະການຕ່າງໆ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຽງ “ເງົາທີ່ຈະມາໃນພາຍພາກໜ້າ” ເຊິ່ງເງົານີ້ຊີ້ໄປທີ່ພຣະຄຣິດ, ເມື່ອພຣະຄຣິດສິ້ນພຣະຊົນເທິງໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ພິທີກຳເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປ

ແລ້ວວັນສະບາໂຕຖືກຍົກເລີກໄປນຳກັນບໍ?

ບໍ່ເລີຍ, ວັນສະບາໂຕ ບໍ່ແມ່ນເງົາຂອງພິທີກຳຕ່າງໆ ແຕ່ເປັນວັນບໍລິສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຊົງຕັ້ງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ການຊົງສ້າງໂລກ ສະນັ້ນ ວັນສະບາໂຕຈຶ່ງແຕກຕ່າງໄປຈາກພິທີກຳອື່ນໆໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ວັນສະບາໂຕໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ມະນຸດ ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະເຮັດຄວາມຜິດບາບ, ກ່ອນທີ່ຈະມີຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ, ກ່ອນທີ່ຈະມີພິທີກຳຕ່າງໆ. ແລະ ວັນສະບາໂຕກໍຈັດຢູ່ໃນ 1 ໃນ 10 ຂໍ້ຂອງພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຂຽນດ້ວຍພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເອງເທິງແຜ່ນຫີນ. ໃນຂະນະທີ່ກົດລະບຽບ, ພິທີກຳຕ່າງໆ ໂມເຊເປັນຜູ້ຂຽນລົງໃນມ້ວນໜັງສືດ້ວຍມື. ວັນສະບາໂຕບໍ່ແມ່ນເງົາຂອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ ແຕ່ເປັນອະນຸສອນທີ່ສື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງ:

ການຊົງສ້າງ, ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ, ການພັກຜ່ອນໃນພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ໄດ້ຍົກເລີກວັນສະບາໂຕ.

ພິທີກຳເນັ້ນໄປທີ່ພຣະເຢຊູ ແຕ່ ວັນສະບາໂຕເນັ້ນໄປທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງ, ພິທີກຳເລີ່ມທີ່ພູເຂົາຊີນາຍ ແຕ່ວັນສະບາໂຕເລີ່ມທີ່ສວນເອເດັນ ພິທີກຳຈົບທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແຕ່ ວັນສະບາໂຕດຳລົງຢູ່ຕະຫລອດການ ທັງໃນໂລກນີ້ ແລະ ໂລກໜ້າ

ກົດບັນຍັດຂອງມະນຸດ

“ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນຕ້ອງເກີດວິບັດເມື່ອໃຊ້ມັນ ຊຶ່ງເປັນຫລັກທຳ ແລະ ຄຳສອນຂອງມະນຸດ”

(ກລຊ 2:22)

ຄູສອນທຽມເທັດທີ່ ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ກ່າວເຖິງຫລາຍໆຄັ້ງໃນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນກໍຄື: ການທີ່ຊາວຢິວໄດ້ສອນວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຮັດຕາມພິທີກຳ ແລະ ກົດຕ່າງໆເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ (ກຈກ 15:1, 5). ກົດເກນເຫລົ່ານີ້ຍັງລວມໄປເຖິງກົດເກນຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເຖິງເຫດຜົນ ຂອງອຈ.ໂປໂລຮ່ວມກັນ. ໃນການຮັບບັບຕິສະມາ ພວກເຮົາໄດ້ຕາຍຈາກ "ຫລັກການພື້ນຖານຂອງໂລກ" ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະຄຣິດ ຖ້າວ່າພວກເຮົາຍັງຄົງກັງວົນກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕາມກົດ ແລະ ທາງພິທີກຳຕ່າງໆຂອງມະນຸດເຊັ່ນ: ພິທີກຳເຮັດໃຫ້ໂຕເອງບໍ່ຮຸນ (ຢ່າຈັບ, ຢ່າຊິມ, ຢ່າແຕະຕ້ອງ...) ສະແດງວ່າ ພວກເຮົາຍັງຄົງຢູ່ໃນໂລກນີ້ (ກລຊ. 2:20-22).

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອຈ.ໂປໂລ ໄດ້ບອກຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ, ສຳລັບຊາວຢິວແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດພິທີກຳນີ້ຍ້ອນພວກເຂົາເອງໄດ້ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍກັບມັນ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຖືວ່າພິທີກຳເຫລົ່ານີ້ມີຄຸນຄ່າທາງສິນລະທຳສຳລັບພວກເຂົາເອງ. ເຖິງວ່າແທ້ຈິງແລ້ວ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເປັນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ (ກລຊ. 2:23). ໃນຂໍ້ສະຫລຸບ: ພວກເຮົາຄວນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳສອນ, ຮັບການຊີ້ນຳ, ແນະນຳຈາກພຣະຄຳພິເພາະໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຈາກກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ.

ອະທິບາຍເພີ່ມ

ບົດ ຫລື ກົດ ບັນຍັດຂອງມະນຸດ ແມ່ນຫຍັງ ແຕກຕ່າງຈາກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນພຣະທຳ ມັດທາຍ 15:9 ວ່າ: ພວກເຂົາເອົາຄຳສັ່ງສອນຕາມທຳນຽມຂອງມະນຸດ ມາຕູ່ຫາວ່າເປັນຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາ

ບໍລິບົດຄື: ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເພີ່ມທຳນຽມຂອງມະນຸດພວກເຂົາເອງ
ເຂົ້າໄປເໝືອຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນ: ການລ້າງມືກ່ອນການກິນອາຫານ.
ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນບົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ກົດບັນຍັດຂອງມະນຸດ: ມະນຸດຂຽນຂຶ້ນເອງ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະອົງມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດປະຕິບັດ

ກົດບັນຍັດ ຫລື ບົດບັນຍັດຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນເອງນັ້ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນ
ຖ້າວ່າ ກົດນັ້ນມັນມາ ແທນທີ່ ຫລື ມາບົດເບືອນ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສັບສົນ, ເຮັດໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈຜິດ
ຫລືສະດຸດຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຂັດກັບພຣະຄຸນ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍທຳລາຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ.

EGW (Our High Calling, November 21)

“ຄຣິສຕຽນປຽບເໝືອນຄືກັບຕົ້ນ ເຊດາ ແຫ່ງເລບານອນ (the cedar of Lebanon).
ຂ້າພຣະເຈົ້າເຄີຍອ່ານມາວ່າ ຕົ້ນໄມ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ຢັ່ງຮາກລົງໄປໃນພື້ນດິນແບບສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ມັນຍັງຮາກລົງໄປແບບເລິກໆໃນຜືນແຜ່ນດິນ ແລະ
ຍັງຮາກລົງໄປເລື້ອຍໆເພື່ອທີ່ຈະຊອກຫາບ່ອນທີ່ຈະເອົາຮາກຍຶດໄວ້ ຕ້ອງເປັນບ່ອນທີ່ມີຄວາມໜຽວແໜ້ນ.
ທ່າມກາງລົມພະຍຸທີ່ຮຸນແຮງ ຕົ້ນໄມ້ຊະນິດນີ້ກໍຍັງຄົງຍຶດໝັ້ນໄດ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງບໍ່ລົ້ມລົງ
ເພາະໄດ້ຮັບກາຍຍຶດໝັ້ນໂດຍຮາກເຫລົ່ານັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ຄຣິສຕຽນທີ່ຍັງຮາກລົງໃນພຣະຄຣິສ ກໍຕ້ອງມີຄວາມສັດທາໃນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງຕົນເອງ,
ເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູແລ້ວ ກໍຈົ່ງໝັ້ນໃຈຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຄົນບາບໄດ້ຮັບຄວາມລອດ..... .... ຮາກແຫ່ງຄວາມສັດທາຍັງເລິກລົງໄປ,
ການເປັນຄຣິສຕຽນ ຫລື ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຕົ້ນ ເຊດາ ແຫ່ງເລບານອນ
ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເຕີບໂຕແບບອ່ອນໆ ຫລື ເຕີບໂຕແບບຫລິ້ນໆ ເທິງຜິວຜືນຂອງແຜ່ນດິນ
ແຕ່ຍັງຮາກລົງໄປໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດຕິດຢູ່ແບບນັ້ນຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ”